

Arrest

nr. 150 249 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A; HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 17.04.2011 door [...] en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon:

Betrokkene diende een eerste aanvraag gezinshereniging in functie van zijn moeder in op 10.01.2007.

Deze aanvraag werd geweigerd op basis van het feit dat het inkomen van de moeder van betrokkene onvoldoende is om betrokkene ten laste te nemen.

Op 10.03.2011 doet betrokkene een tweede aanvraag in functie van zijn moeder. Opnieuw kan niet aangetoond worden dat de moeder van betrokkene voldoende inkomsten heeft en voor de tweede maal wordt de aanvraag geweigerd omwille van het feit dat de referentiepersoon, in casu de moeder van betrokkene, onvoldoende inkomen heeft om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te verzekeren en te voorkomen dat betrokkene ten laste valt van de Belgische openbare overheden.

Betrokkene doet op 17.04.2011 een derde aanvraag gezinshereniging in functie van zijn moeder. Om het euvel van de onvoldoende inkomsten te verhelpen, blijkt uit de documenten die bij deze derde aanvraag werden voorgelegd dat de moeder van betrokkene plots opnieuw werkt, op 81 - jarige leeftijd. Het is echter ten zeerste ongeloofwaardig dat een dame van 81 jaar plots opnieuw begint te werken. De enige reden lijkt dan ook te zijn om op die manier een schijnconstructie op te stellen om zo wel aan voldoende inkomen te geraken zodat deze derde aanvraag niet opnieuw zou kunnen geweigerd worden. De moeder van betrokkene geniet immers een pensioensuitkering die stabiel is en opnieuw onvoldoende zou zijn om betrokkene ten laste te nemen.

Gezien de voorbije pogingen van betrokkene en deze vermoedelijke schijnconstructie die werd opgezet, kan niet voldoende worden vastgesteld dat de referentiepersoon ook in de toekomst over dit extra inkomen zal beschikken om zo te voorkomen dat betrokkene ten laste zou vallen van de Belgische openbare overheden.

Het is dan ook onvoldoende bewezen dat de referentiepersoon over een stabiel inkomen beschikt en betrokkene effectief ten laste kan nemen.

Omwille van deze reden wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"B.1. Eerste middel: Schending van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1991 en artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn
2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit
3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekster niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

In de beslissing staat nergens te lezen welke job dat de moeder uitoefent en waarom ze in de toekomst die functie niet verder zou kunnen uitoefenen.

Het feit dat ze oud is betekent niet dat ze niet zou kunnen werken.

Hoe kan men garanderen dat een persoon die zich herenigt met zijn partner of kind voldoende bestaansmiddelen in de toekomst zal hebben?

Verwerende partij motiveert niet voldoende waarom men die welbepaalde job niet verder zou kunnen uitoefenen.

Zij stelt enkel dat het ongeloofwaardig is dat men die job in de toekomst kan uitoefenen. Die stelling is echter niet voldoende om aan te tonen dat er sprake was van een schijnconstructie.

De voorwaarden van de gezinshereniging dienen aangetoond te worden op het ogenblik van de aanvraag. Verzoeker heeft voldoet aan de voorwaarden om zich met zijn moeder te kunnen herenigen.

Aldus is de beslissing niet correct gemotiveerd en is het eerste middel gegrond."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verwerende partij laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rw-cc.ee.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Verzoekers beschouwingen als zou hij afdoende hebben aangetoond ten laste te zijn van zijn moeder op het ogenblik van de aanvraag en als zou hij niet dienen aan te tonen dat zijn moeder haar inkomsten in de toekomst kan behouden, kunnen uiteraard geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid dat onvoldoende bewezen is dat de referentiepersoon over een stabiel inkomen beschikt en betrokkene effectief ten laste kan nemen. De gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.4. Verzoeker diende op 17 april 2011 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische moeder in.

2.5. Artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zoals van toepassing op de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

[...].”

2.6. Artikel 40ter van diezelfde wet, zoals toentertijd van toepassing, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

2.7. Uit de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verwerende partij van oordeel is, ook gelet op de antecedenten in het dossier, dat het ongeloofwaardig is dat de moeder van de verzoekende partij op de leeftijd van 81 jaar plots opnieuw zou zijn beginnen te werken, dat de enige echte reden zou zijn het opstellen van een schijnconstructie om aan een voldoende inkomen te geraken zodat de aanvraag niet zou kunnen worden afgewezen en dat niet voldoende kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon ook in de toekomst over dit extra inkomen zal kunnen beschikken om zo te voorkomen dat de verzoekende partij ten laste zou vallen van de Belgische openbare overheden.

2.8. Niettegenstaande het feit dat begrip kan worden opgebracht voor de reserves die de verwerende partij heeft ten aanzien van de situatie, moet er op worden gewezen dat niet wordt betwist dat bij haar aanvraag de verzoekende partij onder meer pensioen- en loonfiches bijbracht van haar moeder, de referentiepersoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij zelf een onderzoek heeft gevoerd en tot de conclusie is gekomen dat er voor mevrouw effectief werkuren (8/38) worden doorgegeven. In die optiek is de Raad van oordeel dat de voorliggende gegevens niet correct werden beoordeeld en dat eruit niet kon worden afgeleid dat een schijnsituatie voorligt. Ook het feit dat reeds eerder aanvragen werden ingediend volstaat niet om een schijnsituatie aan te tonen.

2.9. Aangezien de verwerende partij zich precies op de vermeende schijnconstructie heeft gesteund om te oordelen dat niet voldoende kan worden vastgesteld dat de referentiepersoon ook in de toekomst over dit extra inkomen zal beschikken om zo te voorkomen dat de verzoekende partij ten laste zou vallen van de Belgische openbare overheden, kan niet anders dan worden vastgesteld dat de verwerende partij de gegevens die haar tot deze conclusie hebben gebracht niet correct heeft beoordeeld en dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

2.10. De Raad stelt ten slotte vast dat de verwerende partij een verslag van de RSZ-Algemene Directie der Inspectiediensten van 8 februari 2012 –en dus van na de bestreden beslissing- heeft nagezonden. Hoewel de inhoud van dit stuk relevant kan zijn voor de beoordeling van de voorliggende aanvraag, kan het thans niet in de debatten worden toegelaten, alleen al omdat de erin opgenomen bevindingen niet werden betrokken –en uiteraard ook niet konden worden betrokken, gelet op het feit dat het stuk nog niet bestond- bij de totstandkoming en de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.11. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt voor. Het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.12. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2011, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS